

Illustration 出水ぼすか
 謎の香りは
 パン屋から

Usagi Tsuchiya

กลิ่น ปริศนา จากร้าน ขนมปัง

The mysterious
 scent comes from
 the bakery

ทุกชิ้นมีความลับ... ร้านเบเกอรี่แห่งนี้
 มีเรื่องราวซ่อนอยู่มากกว่าความอร่อย!

สิจิยะ อุซาทิ ชิเอ็น
 สุริยงวรุตม์ สิริวิวัฒน์กุล แปลา

ชนะเลิศรางวัล "Kono Mystery ga Sugoi!" ปี 2025
 ยอดขายทะลุ 200,000 เล่ม ภายใน 2 เดือนในญี่ปุ่น!

กลิ่นปริศนาจากร้านขนมปัง

謎の香りはパン屋から

สัจยะ อุชาจ เขียน

สุริยงวรรณศิริ สิริวัฒนกุล แปล

จากใจสำนักพิมพ์

จะเกิดอะไรขึ้น... เมื่อปริศนาซ่อนตัวอยู่หลังความหอมกรุ่นของขนมปังอบใหม่? ที่อาจไม่ได้มีเพียงความอร่อย แต่ยังซุกซ่อนความลับที่รอการเปิดเผย...

“กลิ่นปริศนาจากร้านขนมปัง” นวนิยายที่จะพาผู้อ่านดำดิ่งสู่เรื่องราวสุดอบอุ่มหัวใจของ โคฮารุ หญิงสาวผู้มีความมุ่งมั่นจะไม่ต่างจากแป้งขนมปังที่เธอหลงใหล และเต็มไปด้วยความฝันอันบริสุทธิ์ที่อยากเป็นนักวาดการ์ตูน

ชีวิตของเธอพลิกผันเมื่อเข้าทำงานในร้าน “นอสติโม” ร้านขนมปังสไตล์ฝรั่งเศสอันเป็นที่เลื่องลือ ด้วยขนมปังกว่า 30 ชนิดที่อบสดใหม่ทุกวัน กลิ่นหอมฟุ้งของครัวของต้อปใหม่ ขนมปังเมเนไทโกะรสกลมกล่อม และบาแกตกรอบนอกนุ่มใน ไม่ได้เป็นเพียงเสน่ห์ดึงดูดลูกค้าเท่านั้น แต่ยังเป็นเหมือนเส้นด้ายปริศนาที่ถักทอเรื่องราวลึกลับให้เธอได้เข้าไปพัวพันและไขความลับในแต่ละวันอย่างไม่น่าเชื่อ

เมื่อกลิ่นขนมปังกลายเป็นเบาะแส เบเกอร์ไม่ได้เป็นเพียงแค่งานหวาน แต่เหมือนดั่งจิ๊กซอว์ชิ้นสำคัญที่ค่อยๆ เผยภาพของปริศนาที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น หนังสือเล่มนี้จึงไม่ใช่แค่นิยายสืบสวนธรรมดาๆ แต่คือเวทีแสดงเรื่องราวของ “มิตรภาพ ความรัก และความทรงจำ” ที่ก่อตัวขึ้นอย่างงดงามลึกซึ้ง คือความละมุนละไมที่ผสมผสานเข้ากับความตื่นเต้น

ผู้เขียน อูซางิ สึยะได้รับรางวัลชนะเลิศ “Kono Mystery ga Sugoi!” (このミステリーがすごい!) ครั้งที่ 23 จึงเป็นเครื่องการันตีว่าตัวอักษรในทุกบรรทัดแผ่รสชาติซา ทำให้ผู้อ่านไม่อาจวางหนังสือลงได้เลยแม้สักนาที

สำนักพิมพ์ไต้ฟูกู ขอเชิญชวนทุกคนเปิดหน้าแรก “กลิ่นปริศนาจากร้านขนมปัง” เตรียมขนมปังที่โปรดปรานสักชิ้นใส่จาน ชาร้อนๆ หอมกรุ่นสักแก้ว แล้วมาไขปริศنالึกลับไปพร้อมกัน

จากใจนักแปล

‘ความรู้สึก’ มีรสชาติหรือไม่ หากถามผู้คนที่รู้สึกหม่นเศร้าคงได้รสขมปรีชา หากถามคนมีความรัก คงได้รสชาติหวานหอม

มนุษย์เราก็เช่นนี้ มักใช้บางสิ่งเป็นสัญลักษณ์แทนสิ่งนามธรรม ครั้นของดีใหม่ก็เรียกแทนความสัมพันธ์อันเพื่อนที่ระหองระแหง รอยกรีดบั้งบนผิวกาเกิดแทนการระบายความเจ็บปวดในใจ ชินนามอนโรลแทนความรักสดใส โคโรเน็ตช็อกโกแลตแทนแรงบันดาลใจให้สู้ต่อ และขนมปังแกงกะหรี่แทนภาพสามีผู้ลวงลับ

นวนิยายรางวัลชนะเลิศ “Kono Mystery ga Sugoi!” (このミステリーがすごい!) ครั้งที่ 23 ปี 2025 นั้นค่อนข้างมาแปลกกว่าปีที่ผ่านมา ด้วยระหว่างบรรทัดและตัวอักษรล้วนอวลไอด้วยกลิ่นเบเกอรี่หลากชนิด ในร้านนอสตีโม ปริศนาที่ถูกละเลาะในแต่ละตอนล้วนอบอุ้ม สร้างความซาบซึ้งตรึงใจแก่ผู้อ่าน

ไม่ว่าใครที่ไร้เรี่ยวแรงจะทำได้ในชีวิต ผู้แปลเชื่อว่าหากได้หยิบนวนิยายเรื่องนี้ขึ้นอ่าน คงได้สูดกลิ่นหอมกรุ่นจากขนมอบจนเต็มปอดเต็มกำลังใจให้สู้ชีวิตต่อ เหมือนการได้ลองลิ้มชิมเบเกอรี่แสนอร่อยผ่านคลายจากความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าในชีวิต

ขอให้ทุกเมนูเบเกอรี่ที่ผู้อ่านเลือกสรร เต็มไปด้วยรสชาติแห่งความสัมพันธ์อันงดงามครับ

สุริยงวรุฒิ สิริวิวัฒน์กุล

シナモンロール

バゲット

カレーパン

チョコココネ

クロワッサン

#1

ครัวซองต์ไหม้

1

ทำไมนักศึกษาชอบทำงานพาร์ตไทม์ที่ร้านขนมปัง
คำตอบคือ เพราะชอบ ใกล้เคียงบ้าน หรือไม่ก็ เพื่อนชวน
กรณีของฉัน—อิชิคุระ โคฮารุ คำตอบทั้งหมดนั้นถูกต้อง แต่เหตุผล
สำคัญจริงๆ คือ ฉันจะได้เอาชนะมปังที่ขายไม่หมดกลับบ้าน สำหรับนักศึกษา
ยากจนตัวคนเดียวอย่างฉัน ไม่มีงานไหนที่เหมาะสมและดีเท่างานนี้อีกแล้ว
เกือบเดือนแล้วนับแต่ที่ฉันเริ่มทำงานที่ร้าน ‘มอสตโม¹’
นอสติโมเป็นร้านเบเกอรี่ ตั้งอยู่ในย่านโทโยนากะ จังหวัดโอซากะ
เดินเพียงสิบนาทีจากสถานีอิชิบาชิอันดาอิม่าเอะ ซึ่งเป็นสถานีรถไฟฟ้
ที่ใกล้ที่สุด และแค่สามนาทีจากอะพาร์ตเมนต์ที่ฉันอาศัยอยู่ ว่ากันว่ายิ่งอยู่
ทางเหนือของโอซากะมากเท่าไร ยิ่งเข้าสู่พื้นที่ของความเป็นผู้ดีมากขึ้น
แน่ละ ย่านโทโยนากะซึ่งตั้งอยู่ทางตอนเหนือย่อมปลอดภัยและเงียบสงบ

¹ นอสติโม (ภาษากรีก) หมายถึง อร่อย

นอสติโมไม่ได้ขายแค่ขนมปัง แต่ยังทำเค้กขายด้วย ชั้นสองเป็นพื้นที่ของคาเฟ่ เป็นร้านเอกชน มีพนักงานไม่ถึงสิบห้าคน บรรยากาศน่านั่ง ตกแต่งได้ดูดีมีรสนิยม สมกับเป็นร้านในเมืองใหญ่ ภายในร้านใช้สีโทนน้ำเงินเป็นหลัก ทุกซอกมุมล้วนตลบอบอวลด้วยกลิ่นหอมชวนน้ำลายสอจากขนมปังและกาแฟ ด้วยทำเลอยู่ใกล้มหาวิทยาลัย จึงเป็นที่นิยมในหมู่นักศึกษา

ช่วงแรกฉันต้องออกไปทำงานทั้งที่ยังง่วงงุน แต่ไม่นานก็ชินกับการตื่นเช้า รู้ตัวอีกที จากที่เคยกินข้าวเป็นอาหารหลักก็ถูกแทนที่ด้วยขนมปังไปแล้ว

29 พฤษภาคม

เสียงหึ่งก็กักจากเครื่องแบ่งแบ่งสะท่อนก้องทั่วห้องครัวของนอสติโม

เมื่อเครื่องแบ่งหยุดทำงาน ก็อันแบ่งขนมปังที่ถูกตัดแบ่งเป็นชิ้นกระจริดก็เคลื่อนออกมาจากเครื่อง ดูอ้วนกลมน่ารักน่าชังราวกับฝูงสัตว์ขนาดจิ๋ว ขั้นตอนต่อไปคือ นำก้อนแบ่งที่มีน้ำหนักเท่ากันมาคลึงเป็นลูกกลมทีละก้อน ก่อนวางพักไว้บนถาดอบ

เวลาคลึงก้อนแบ่งให้ขึ้นรูปต้องใช้แรงให้พอเหมาะ เคล้าคลึงให้ผิวตึง ไม่นานหรือเบาเกินไป แม้ยังแก้ๆ กังๆ อยู่บ้าง แต่เพราะเป็นงานที่ต้องทำซ้ำๆ สิ่งที่เคยเรียนรู้มาจึงช่วยให้ไม่ติดขัดนัก

จังหวะนั้น—ก็อก ก็อก เสียงกระຈคังขึ้น

เมื่อเหลือบมองพื้นที่วางขาย เห็นแม่ลูกคู่หนึ่งจ้องเข้ามาในครัวผ่านบานกระจก ทารกในอ้อมแขนของมารดาเอาฝ่ามือเล็กเท่าฝ่าหอยเตะบนแผ่นกระจก จ้องมองฉันที่กำลังง่วนกับการคลึงก้อนแบ่งขนมปัง

เมื่อฉันประสานสายตากับแม่ เด็กน้อยในอ้อมแขนพลันถูกแม่จับมือยกขึ้นโบกให้ฉัน ถูพลาสติกที่ห้อยตรงข้อศอกของแม่ก็เหวตามแรง

ฉันหลุบตามองถุงพลาสติกโปร่งใส เห็นครีวของตยอดนิยมีสีขี้ในนั้น
เมื่อเห็นภาพน่าขื่นใจแบบนั้น จึงอดโบกมือตอบเด็กน้อยไม่ได้
แต่ตอนนั้นเด็กน้อยไม่ได้สนใจฉันแล้ว แถมก้มหน้ามองพื้นด้วย
ท่าที่เบื่อหน่าย

ครู่หนึ่งเด็กน้อยก็เริ่มร้องไห้ คงไม่ชอบที่แม่บังคับให้โบกมือ ฉันจึง
ลนลานหันหน้าไปหาแม่ รีบก้มศีรษะขอโทษโดยไม่รู้ตัว ทั้งที่ไม่ได้ทำให้
เด็กคนนั้นร้องไห้...

ฉันทอดสายตามองตามแผ่นหลังแม่ลูกที่เดินออกจากร้านไป พลัง
สุดลมหายใจลึกเข้าไปอด

แต่ไหนแต่ไรฉันไม่เคยมั่นใจกับงานลูกค้าสัมพันธ์ จึงหมกตัวอยู่
ในครัว เพราะคิดว่าจะได้จดจ่อจมจ่อมไปกับการทำขนม แต่ผนังห้องครัว
ของนอสติมิเป็นแบบโปร่งใส จึงมีหลายต่อหลายครั้งที่ฉันต้องโต้ตอบกับ
ลูกค้า เช่นเดียวกับลูกค้าแม่ลูกเมื่อครู่

วันนี้ฉันต้องเข้ากะตั้งแต่หกโมงเช้าจนถึงเที่ยง ล่วงเข้าฤดูร้อนแล้ว
อากาศภายในห้องครัวที่มีเตาอบขนาดมหึมาตั้งกินพื้นที่เต็มผนังด้านหนึ่ง
จึงอบอ้าว เมื่อใกล้เลิกงาน ผมหน้าม้าของฉันก็เปียกเหงื่อแนบติดหน้าผาก

“ขอบคุณทุกคนที่ช่วยกันทำงานอย่างหนักในวันนี้ ขอตัวกลับก่อน
นะคะ”

ฉันเอ่ยกับเพื่อนร่วมงานอีกสองคนที่อยู่ในห้องครัวด้วยกัน ก่อน
เดินออกจากร้าน

คุณโตมาอะเป็นทั้งเจ้าของร้านและผู้จัดการ ส่วนคุณฟูกุโอะเป็น
พนักงานหญิง ผินหน้ามามองฉัน

“อือ”

ผู้จัดการร้านกำลังยืนคดลึงแบ่งอยู่ในสุดของห้องครัวเอ่ยตอบสั้นๆ
แม้เป็นคำขานรับที่ฟังดูเย็นชาอยู่สักหน่อย แต่ฉันไม่ได้ใส่ใจ เพราะเขา
เป็นแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไร

ผู้จัดการโตมาอะอายุสี่สิบห้า สิ่งสมประสงค์การณ์ด้านเบเกอรี่ที่ฝรั่งเศสตั้งแต่ยังหนุ่ม กวาดรางวัลทั้งในและต่างประเทศในฐานะนักทำขนมปังชั้นเทพ ศีรษะโกนจนโล้นเลี่ยน คิ้วดกหนา มือกำลังเคล้าคลึงแป้งขนมปังวอลนัท วางเรียงเป็นแถวประณีตสวยงาม เมื่อเทียบกับฉันแล้วฝีมือต่างกันราวฟ้ากับดิน

หน้าอกบุญไม่รับของผู้จัดการ ผิดกับคุณฟูกุโอะที่เรียกรั้งฉันด้วยรอยยิ้มเปี่ยมมิตรไมตรี

“โคฮารุจัง ขอเวลาเดี๋ยวลี”

เธอวิ่งเข้ามาหาฉันโดยไม่รอคำตอบ ก่อนกระซิบข้างหู

“ชั้นสองมีขนมปังขายไม่ออกเยอะมาก เอากลับไปด้วยสิ”

“ว้าว ชอบคุณมากนะคะ”

ฉันแผลอ้าปากหวอจนได้ คุณฟูกุโอะอายุสี่สิบหกปีแล้ว แต่เพราะรวบรวมหน้าม้าไว้ได้หมดกเผยแพร่ให้เห็นหน้าผากชัด กอปรกับรูปร่างเล็ก จึงดูอ่อนกว่าวัย ยิ่งผิวสีแทนสุขภาพดี ยิ่งทำให้เธอชวนน่านมองเหลือเกิน

ไหนๆ ก็พูดแล้ว ขอแถมอีกหน่อยแล้วกัน พนักงานร้านนี้ทุกคนรวมถึงตัวฉันเอง ล้วนเป็นคนต่างจังหวัด ยกเว้นคุณฟูกุโอะ เธอจึงเป็นคนเดียวในร้านที่พูดภาษาคันไซ

“แล้วก็ วันนี้ยังมีโปรโมชันลดแลกแจกแถมด้วยนะ”

คุณฟูกุโอะยกถุงกระดาษขึ้นมาตรงหน้าสองใบ พร้อมคลี่ยิ้มซุกซน

“ว่าแต่ ในถุงจะเป็นขนมปังอะไรหนอ”

เธอทำเสียงคล้ายพิธีกรเกมโชว์ คุณฟูกุโอะมักสร้างความบันเทิงให้บรรยากาศในร้านดูผ่อนคลาย อาจเพราะอยากให้พนักงานพาร์ทไทม์รู้สึกสบายใจเวลาทำงาน หรือไม่ก็แค่ชอบหยอกเข้าเล่นไปอย่างนั้น ฉันเว้นจังหวะครู่หนึ่ง ก่อนตอบ

“อืม... ครัวของตีใหม่คะ”

“โอ๊ะ?”

คุณฟูกุโอะกะพริบตากลมโตรวากับสัตว์ตัวเล็ก

“ไม่อยากเชื่อเลย รู้ได้ยังไงนะ คิดว่าตั้งใจหยากแล้วเชียว”

เธอคงไม่คิดว่าฉันจะหายถูกในครั้งเดียว เพราะอะไรนะเธอ ก็เพราะ
นอสติโมชายขนมปังมากกว่าสามสิบชนิดอย่างไรละ

อาการละล้าละลังแผ่รอบกายคุณฟูกุโอะ

“ขอโทษนะคะ... แต่ที่ฉันหายถูก เพราะคุณฟูกุโอะใส่ถุงกระดาษ
มาให้ฉันนะคะ”

“ไม่สิ ถ้าฉันทำตรงข้ามโดยใส่ถุงพลาสติกใสมาให้ ก็เห็นขนมที่อยู่
ข้างในหมดสิ”

สีหน้าคุณฟูกุโอะยิ่งดูสับสนมากขึ้น เพ่งถุงกระดาษสีน้ำตาล
ตาไม่กะพริบ รวากับจะมองให้ทะลุเข้าไปข้างในอย่างไรวางนั้น

“จริงอย่างเธอพูด ไม่มีใครรู้ได้ว่าในถุงกระดาษใส่ขนมปังชนิดไหน
เอาไว้”

“แต่... ถ้าคุณฟูกุโอะใส่ถุงกระดาษ ก็หมายความว่าสิ่งที่อยู่ข้างใน
ก็น่าจะเป็นขนมปังอบใหม่ใช่ไหมคะ”

ฉันเข้าไปยังถุงกระดาษในมือคุณฟูกุโอะ

หากใส่ขนมปังอบใหม่ในถุงพลาสติกใส จะเกิดความชื้นเพราะ
ไอน้ำจากความร้อน นอสติโมจึงใช้ถุงบรรจุภัณฑ์สองประเภท ได้แก่
ถุงพลาสติกใส และถุงกระดาษ

“แล้ว?” คุณฟูกุโอะเอามือเท้าคาง ทั้งที่เป็นคนถาม แต่ไม่รู้ตั้งแต่
เมื่อไรที่ฉันต้องเป็นฝ่ายอธิบายคำตอบเหมือนผู้เข้าแข่งขันในเกมโชว์

“อ้อ ฉันเดาว่าขนมปังอบใหม่ที่คุณฟูกุโอะให้มาน่าจะเป็นสินค้าใหม่
ที่กำลังทดลอง หรือว่ายังปรับสูตรไม่ลงตัว ฉันได้กลิ่นใหม่อ่อนๆ โขยจากถุง
ซึ่งมาจากขนมปังที่อบได้ไม่ดีนัก... สุดท้ายจึงสรุปว่าน่าจะเป็นครัวซองต์
เพราะขนมชนิดนี้อบแล้วใหม่้ง่ายสุด”

เนื้อครัวของดีเป็นแป้งบางหลายชั้น ทั้งยังมีเนยเป็นส่วนผสมอยู่มาก จึงไหม้ง่าย เมื่อครัวฉันยังเห็นลูกค้าแม่ลูกเพ็งซื้อครัวของดีกลับบ้านไปที่ขึ้น เมื่อพิจารณาจากสินค้าที่วางขายหน้าร้าน จึงคิดได้ไม่ยากว่า พนักงานนออสติโมคงกำลังอบครัวของดีเพิ่ม

“ถูกแพง! และนี่คือรางวัลสำหรับผู้ตอบถูกในวันนี้ ครัวของดีใหม่”

คุณฟูกุโอะปรบมือเบาๆ ฉันยิ้มเงินพลางเอื้อมมือรับถุงกระดาษ

ในถุงกระดาษคือครัวของดีสีเข้มกว่าที่วางขายหน้าร้าน ขนบปังลักษณะนี้แค่ไม่ควรวางจำหน่ายเท่านั้น แต่เชื่อว่ากินไม่ได้

“โคฮารุจังนี่สุดยอดจริงๆ คนที่อยากเป็นนักวาดการ์ตูน มักมีสายตาเฉียบคมแบบนี้สินะ”

“ไม่เกี่ยวสักหน่อย”

ฉันยิ้มเจื่อน

...นักวาดการ์ตูนเป็นความฝันของฉันตั้งแต่ยังเด็ก

ฉันต้องเล่าความฝันนี้ให้พนักงานนออสติโมทุกคนฟัง เพราะเป็นส่วนหนึ่งในการแนะนำตัววันเริ่มงาน จากนั้นมา เพื่อนร่วมงานก็มักพูดถึงความปรารถนาที่อยากเป็นนักวาดการ์ตูนของฉันเป็นครั้งคราว

“แต่คงจริงอย่างคุณฟูกุโอะว่า พอเจอเรื่องน่าสนใจ ฉันมักเผลอคิดว่า... ถ้าเป็นในการ์ตูนที่ฉันวาด จะดำเนินต่ออย่างไรดีนะค่ะ”

“โอ้ งั้นหรือกหรือ”

คุณฟูกุโอะพยักหน้า ดูประติดปะต่อเรื่องราวได้

น่าเสียดายที่ตอนนี้ความฝันของฉันยังห่างไกลความจริงมาก แม้จะแม่นยำขนาดทายชนิดขนบปังในถุงกระดาษได้ตรงเผง แต่ก็ไม่ได้แปลว่าจะได้เปิดตัวเป็นนักวาดการ์ตูน

“แล้วกันนะ” หลังเกมจบ คุณฟูกุโอะก็ยกนิ้วชี้ขึ้น ก่อนอวดภูมิเล็กๆ ให้ฉันได้เห็นบ้าง

“ครัวของดีในภาษาฝรั่งเศสแปลว่าพระจันทร์เสี้ยว แพร่หลายเข้ามา

ในญี่ปุ่นเพราะงานสัมมนาวิทยาการขนมปังนานาชาติที่โคเบะ แต่ขนมปังชนิดนี้มีประวัติยาวนาน มีต้นกำเนิดจาก—”

เสียงจับเวลาของเตาอบส่งเสียงเตือน บีบ บีบ ดังขึ้นกลางคัน ทำเอาคุณฟูกุโอะสะดุ้งจนตัวลอย

“แม่แล้ว! ฉันทำครัวของดีใหม่อีกแล้ว”

คุณฟูกุโอะสะกรี๊ดร้อง พลังลนลานวิ่งเข้าห้องครัว

ฉันเดินขึ้นชั้นสองทางบันไดด้านหลัง เห็นแขกคนหนึ่งนั่งอยู่ในห้องพักรอของพนักงาน

ยูกิโกะ เพื่อนสนิทของตัวเอง วันนี้เธอทำงานเสร็จเร็ว จึงผลัดชุดก็๊กสีขาวยุโรปเปลี่ยนเป็นเสื้อถักฤดูร้อนกับกางเกงยีนรัดรูปแทน

“ยูกิโกะ คุณนี่สิ อะไรนะ”

ฉันยื่นถุงกระดาษใส่ครัวซองต์ที่ได้เป็นรางวัลมาให้ยูกิโกะ

“พนักงานทำขนมพลาดอีกแล้วเหรอ”

“ใหม่นิดหน่อยนะ คุณฟูกุโอะเลยให้มา”

“จริงเหรอ แบบนี้เรื่องใหญ่นะ”

ยูกิโกะใช้นิ้วเรียวยาววางเรือนผมสั้นสีดำสนิทของเธอ แม้เป็นอาภักภิกขุกรรมดา แต่พอเป็นเธอทำ กลับดูดีไม่น้อย

ฉันกับยูกิโกะเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่มัธยมปลาย เราย้ายจากโตเกียวมาอยู่โอซากะด้วยกันเพื่อเรียนต่อมหาวิทยาลัยโอซากะ เธอเป็นคนแนะนำให้ฉันรู้จักนอสตีโม ตอนที่ฉันกำลังหางานพาร์ทไทม์

ยูกิโกะสูงร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร หุ่นเหมือนนางแบบ ผิวขาวเหมือนเย็นซาเข้าถึงยาก แต่ความจริงเธอเป็นแฟนตัวยงของนักแสดงละครเวที พอพูดถึงนักแสดงที่ชื่นชอบก็จะพูดจ้อไม่หยุด เราสนิทกันขนาดนี้เพราะพูดคุยกันถูกคอเรื่องเกมกับการ์ตูน

การใช้ชีวิตลำพังในต่างถิ่นทำให้เกิดอาการคิดถึงบ้านได้ง่าย แต่เพราะมียูกิโกะอยู่เคียงข้าง ฉันจึงไม่รู้สึกละอาย

“ตรงนี้ก็คงเป็นภูเขา”

ยูกิโกะชี้ไปที่กล่องในห้องพักรอ มีขนมปังที่อบเมื่อวานวางเรียงอยู่ตามที่คุณฟูกุโอะบอกไว้

กล่าวได้ว่า นี่คือชะตากรรมของร้านเบเกอรี่ แต่ละวันต้องมีขนมปังเหลือ เมื่อถึงวันไหน ขนมปังจะขายเสร็จจนคุ้ขึ้นเล็กน้อย แต่ก็ยังนำกินอยู่ ‘คงไม่ต้องหุงข้าวอีกนาน’ ฉันคิดขณะเลือกหยิบขนมปังหลายชิ้นใส่ถุงรักษาโลก

ยูกิโกะเดินมาขึ้นข้างฉัน แล้วชะเง้อดูในถุง

“ไอ้ะ แค่นั้นเองหรือ หยิบไปเยอะๆ ก็ได้”

“จะดีหรือ ฉันว่าเยอะแล้วนะ ยังมีครัวของตึก”

ในถุงรักษาโลกมีเวียนเนอร์โรลกับเมนไทโกะฟร็องส์ แยมมีขนมปังแผ่นอีก แค่นี้ก็เกินพอแล้ว เพราะมะรืนนี้ก็ต้องมาทำงานพาร์ตไทม์ที่นั่นอีก

“นี่เรารู้หรือเปล่า เวลาหุ่นพีเรนจะเข้ากะที่ไร เธอจะขนขนมปังที่เหลือกลับบ้านหมดเลย อย่างกับพ่อค้าคนกลางยังงี้ยังงั้น”

“ละ... สุดท้ายจริงๆ ...”

หุ่นพีเรนเป็นพนักงานพาร์ตไทม์เก่าแก่ของนอสติโม ฉันอดทำตาโตไม่ได้เมื่อคิดว่านอกจากฉันแล้วยังมีคนขนขนมปังกลับบ้านเกลี้ยงอยู่อีก

“จ้ะ ฉันเอาเพิ่มอีกหน่อยดีกว่า”

“หยิบเยอะๆ เลย แซ่เย็นไว้ก็ได้ ซ่องแซ่แข็งของฉันก็มีแต่ขนมปังของร้านแน่นไปหมด”

ยูกิโกะพูดพลางเลือกหยิบขนมปังที่อยากเอากลับบ้าน เธอหยิบเมลอนปังกับซินนามอนโรลอย่างละชิ้น

เมื่อเห็นขนมในมือเพื่อนสนิทจึงอดกระเซ้าไม่ได้ “ยูกิโกะจ๋า กินหวานเหมือนกันนะเรา”

หลังเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องล็อกเกอร์ ฉันถือถุงขนมปังเดินออกทางประตูหลัง แสงแดดต้นฤดูร้อนสาดแยงตาทันที พร้อมสายลมหอบกลิ่นใบไม้เขียวชอุ่มก่อนเข้าสู่ช่วงสี่ๆ² โขยเตะจมูก

“โคฮารุ คูนกับนอสติโมหรือยัง”

ยูกิโกะถามขณะทางจักรยานพับสี่แดงสดของตน

“ไม่รู้สิ แต่วันก่อนผู้จัดการเพิ่งชมแซนดวิชที่ฉันทำเองด้วย”

“ว้าว สูดยอไปเลย! แต่ก็แปลก เพราะผู้จัดการไม่เคยเอ่ยชมขนมปังที่พนักงานใหม่ทำ ถือเป็นนิมิตหมายที่ดีนะ”

“ไม่รู้เหมือนกัน อาจเพราะฉันโซ่วฝีมือครั้งแรกได้ช่วยมาก เลยต้องลดมาตรฐานลงก็ได้”

ฉันยังจำได้ดี แซนดวิชไซท์ที่ทำงานพาร์ตไทม์ บิดเบี้ยวจนแม่บ้านพาร์ตไทม์เข้าใจผิดว่าเป็นขนมปังชนิดใหม่ของนอสติโม และฉันเพิ่งจับเคล็ดลับได้ไม่นานมานี้เอง

“จะว่าก็ว่าเถอะ แซนดวิชของเธอทำให้ฉันอดหัวเราะไม่ได้จริงๆ ทั้งที่คำแนะนำก็บอกไว้ชัดเจน เธอลับทำนูทวอลม ตัดนิดเนียนหน่อยจนแผ่นขนมปังเล็กนิดเดียว สูดทำยขนาดเหลือเท่าขนมยัตสึฮาชิ³”

“เดี๋ยวนะ ไม่เห็นต้องลงรายละเอียดขนาดนั้นก็ได้อ่ะ!”

ฉันใช้ปลายนิ้วจิ้มสี่ข้างยูกิโกะ จำได้ว่าแซนดวิชที่ออกมาหน้าตาเหมือนก้อนนุกคนเนียกในโอเด็ง เพื่อนสนิทฉันยังคงเล่าต่อ พอลงหัวเราะไม่หยุด

“แต่ตอนเธอเห็นขนมปังที่ฝีมือตัวเองวางเรียงในร้าน ก็ปลื้มใจไม่น้อยไม่ใช่หรอ ฉันเองก็ได้คุณฟูกุโอะคอยแนะนำเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยให้มากมาย จนรู้สึกผูกพันกับขนมปังขึ้นมาบ้างเหมือนกัน”

“เรื่องนั้น เอ้อ ก็เข้าใจอยู่หรอก”

² ช่วงที่ฝนตกชุก มักเกิดตอนเปลี่ยนฤดู

³ ขนมขึ้นชื่อของเกียวโต ทำจากแป้งข้าวเหนียว นิยมพับเป็นรูปสามเหลี่ยม

ฉันผงกศีรษะ พลังตรวจดูขนมบั้งที่โผล่พ้นจากปากถุงรักษ์โลก
ของตัวเอง

“...แกมยังได้สมบัติเซลยติดไม้ติดมือกลับบ้านอีกต่างหาก”

ยูกิโกะพูด ก่อนหัวเราะขึ้นจุมูกเบาๆ กระเป๋าให้ที่พื่ออยู่ในตะกร้า
หน้ารถจักรยานของเธอก็อัดแน่นด้วยขนมบั้งที่เพิ่งได้วันนี้เหมือนกัน

“ที่ทำงานในฝันเลย แบบนี้เธอเป็นหนี้บุญคุณฉันนะจ๊ะ”

“ค่า ท่านยูกิโกะ”

ฉันค่อมศีรษะให้ผู้มีพระคุณ เพราะเพื่อนคนนี้เป็นคนแนะนำงาน
ที่ร้านนี้ให้และคอยดูแลฉันมาตลอด เช่นเดียวกับวันสอบเข้ามหาวิทยาลัย
ที่ฉันตื่นตระหนกเพราะหลงทาง ก็ได้ยูกิโกะช่วยพาเดินจากสถานีรถไฟ
ไปถึงสถานที่สอบ

“ยังไงก็เถอะ ดีแล้วที่โคฮารุเก่งขึ้นเรื่อยๆ ทุกอย่างกำลังไปได้ดี
ไม่นานมานี้คุณฟูกุโอะไม่สบายถึงกับล้มหมอนนอนเสื่อ หยุดงานไป
ตั้งหลายวัน พนักงานเลยไม่พอ ลำบากกันหมด แต่พอเห็นโคฮารุมีความสุข
ฉันก็กังวลออกจากนอสติโมได้อย่างสบายใจแล้วละ”

จู่ๆ ยูกิโกะก็แหงนหน้ามองฟ้า

ผู้ตัวอีกที่ จำนวนครั้งที่เราสองคนกลับบ้านพร้อมกันหลังเลิกงาน
พาร์ตไทม์ ก็นับได้ด้วยมือข้างเดียวเสียแล้ว จักรยานพับส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าด
ทุกอย่างก้าวที่คนจูงย่อไปเบื้องหน้า

“ว่าแต่ทำไมยูกิโกะต้องลาออกจากงานพาร์ตไทม์ที่นอสติโมด้วยล่ะ
เพิ่งเริ่มทำเมื่อเมษายนเอง น่าจะอยู่ทำด้วยกันอีกหน่อย”

“อู๊ย ฉันยังไม่ได้บอกเธอ ตอนนี้นั้นทำอยู่สองที่จ๊ะ อีกที่เป็น
พนักงานสัญญาจ้างเลยตั้งใจจะทำที่นั่นเป็นหลักนะ”

“สัญญาจ้าง?”

ฉันย่อนถามอย่างไม่ตั้งใจ

“ทำไมล่ะ ฉันว่าทำงานที่นอสติโมดีออก ทั้งเป็นที่ที่เราคุ้นเคยอยู่แล้ว

ไม่เห็นต้องไปทำงานที่ไม่คุ้นแบบนั้นเลย”

“เอ้อ แต่ฉันอยากหารายได้ที่มันมากกว่านั้นหน่อยนะ”

“เป็นพนักงานสัญญาจ้างได้เงินมากขนาดนั้นเลยหรอ”

ภาพของพนักงานสัญญาจ้างมักเป็นงานชั่วคราวระยะสั้น มีรายได้ไม่แน่นอนและเป็นงานที่ไม่มั่นคงนัก ฉันจึงอยู่ก๊อเกอย่างสงสัย

“หรือเธอแอบไปทำงานพาร์ทไทม์แปลกๆ ...”

“เปล่า! ก็แค่ฝึกตัวกับบริหารจัดการพนักงานในสถานที่แสดงดนตรี ธรรมชาติแหละ ต่างกับนอสติโมตรงที่ต้องทำกะกลางคืน ถึงได้ค่าแรงมากกว่า”

อย่างนี้เอง ฉันพยักหน้า

เราเดินมาถึงหัวมุมทางที่ต้องแยกกันตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ยูกิโกะอาศัยจังหวะนั้นพูดกับฉัน

“ที่สำคัญ เรื่องวันพรุ่งนี้...”

“อ๊ะ! นั่นสิ รวมตัวตอนห้าโมงได้ไหม”

ฉันโพล่งตอบโดยไม่รอให้อีกฝ่ายพูดจบ

เราสองคนสัญญากันไว้ว่า พรุ่งนี้จะไปดูละครเวทีเรื่อง ‘โซเค็นเอ็นบุ’ (รำดาบในห้วงคะเน็ง) เดิมต้นฉบับเรื่องนี้เป็นเกมในสมาร์ตโฟน ซึ่งรู้จักกันดีในชื่อเกม 2.5 มิติ ยูกิโกะเองเป็นแฟนตัวยงของนักแสดงละครเวที พอได้ฟังเพื่อนสนิทยกยอปอปั้นเข้าเย็น ฉันเลยเริ่มสนใจขึ้นมาบ้าง

พรุ่งนี้เป็นการแสดงรอบสุดท้ายที่โตเกียว บัตรขายหมดในเสี้ยววินาทีแน่นอนว่าเราสองคนคงไม่ทัน จึงเลือกดูแบบถ่ายทอดสดที่โรงภาพยนตร์ อุเมดะแทน

จู่ๆ ยูกิโกะก็ยื่นนึ่ง สีหน้าเหมือนคนน้ำท่วมปาก ผิดกับฉันที่ตื่นเต้นจนออกนอกหน้า

“ขอโทษนะ พรุ่งนี้ฉันคงไปดูถ่ายทอดสดกับเธอไม่ได้แล้วละ”

“อะไรนะ!?”

ฉันเผลอร้องเสียงสูง ยูกิโกะกลับก้มหน้า

“ขอโทษจริงๆ ทั้งที่เป็นฝ่ายชวนแท้ๆ ...”

“เดี๋ยวนะ เกิดอะไรขึ้น”

“เรื่องนั้น... ที่จริงพຽงนี้ฉันต้องไปทำงานพาร์ตไทม์ที่นอสติโม”

“งานพาร์ตไทม์!”

ฉันจำตารางงานซึ่งติดไว้ที่ห้องพักรอของพนักงานได้แม่น พຽงนี้รุ่นพี่เรนะต้องเข้ากะ เพราะเราสองคนตัดสินใจไปดูการถ่ายทอสดตั้งต่อก่อนหน้านี้ เลยรู้อยู่แล้วว่าขอยื่นเบรียนกะกับใครไม่ได้ แล้วพຽงนี้ยูกิโกะจะต้องไปทำงานได้อย่างไร

“แต่... แต่ว่า... ตารางงานพຽงนี้ไม่มีชื่อยูกิโกะนี่”

“ถึงตารางงานจะออกแล้ว แต่รุ่นพี่เรนะขอร้องให้ฉันเข้ากะแทน เพราะกะทันหันเลยไม่มีชื่อฉันในตาราง มีหน้าซ้ำพຽงนี้ยังต้องเข้ากะเย็นตรงกับช่วงถ่ายทอสดอีก”

“ปฏิเสธไปก็ได้นี่”

“ฉันก็อยากทำแบบนั้น แต่อีกไม่นานฉันก็ลาออกแล้ว เลยปฏิเสธรุ่นพี่อยากอยู่สักหน่อย”

สิ้นคำ ยูกิโกะก็เงยไป

“เข้าใจละ... งั้น พຽงนี้ฉันคงต้องไปคนเดียวสินะ”

ผู้ชมส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ทั้งยังเป็นแฟนคลับตัวยง ถึงได้ยอมซื้อตั๋วเข้าดูการถ่ายทอสดแบบนี้ จะหาเพื่อนไปดูแทนยูกิโกะเลยอยาก ยิ่งในโอกาสที่ฉันยังแทบไม่มีเพื่อนเลย

“ขอโทษจริงๆ นะ! ดูเผื่อฉันด้วยละ”

เพื่อนสนิทค่อมศิระระต่ำ คงอยากแสดงให้เห็นว่าจะชดเชยให้ฉันอย่างสมน้ำสมเนื้อแน่นอน แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรอีก แน่ละ ฉันเสียตายนมากที่ยูกิโกะไปไม่ได้และยังรู้สึกเหมือนมีอะไรติดค้างในใจอีก

สิ่งที่ยูกิโกะควรให้ความสำคัญกว่างานพาร์ตีใหม่คือการถ่ายทอดสดที่สัญญาเป็นมั่นเหมาะว่าจะไปดูด้วยกัน เพราะยังงังตารางเข้ากะก็มาทีหลัง

ฉันพยายามปลอบใจตัวเองว่า เธออาจติดหนึ่บุญคุณบางอย่างกับรุ่นพี่เรนะ ที่เคยทำงานด้วยกันมาก่อนก็ได้

แต่ไม่ว่ามองมุมไหน ฉันก็ควรเป็นคนที่สำคัญกว่าอยู่ดี

“พยายามเข้านะ” ฉันยิ้ม พยายามกลืนคำพูดที่คิดไว้

ฉันมองตามแผ่นหลังยูกิโกะขณะเธอนั่งจักรยานกลับบ้านห่างออกไปเรื่อยๆ รู้สึกว่าร่างกายของเพื่อนสนิทเวลานี้ดูเล็กจ้อยกว่าที่เคย

๒

31 พฤษภาคม

ฉันกับยูกิโกะกำลังช่วยกันทำแซนด์วิชอยู่ที่ห้องครัวชั้นสองของนอสติโม

พื้นที่ชั้นสองของนอสติโมประกอบด้วยคาเฟ่กับห้องครัว

แม้เป็นห้องครัวแบบเปิดโล่งและกรูกระจกเหมือนห้องครัวที่ชั้นหนึ่ง แต่คูหาบนชั้นสองเล็ก ไม่มีเตาอบ จึงใช้เป็นที่ทำแซนด์วิชซึ่งไม่ต้องอบและบรรจุขนมปังใส่ถุง

ฉันเหลือบดูคาเฟ่

พื้นที่อีกฝั่งของบานกระจกมีที่นั่งแบบคาน์เตอร์บาร์กับชุดโต๊ะไม้ นั่งได้สองคน ลูกค้าซื้อขนมปังและเครื่องดื่มที่ชั้นหนึ่ง แล้วนำชิ้นมานั่งดื่มกินในพื้นที่คาเฟ่นี้ได้ แต่ตอนนี้ยังไม่มีคน

“ให้ตายเถอะ ถ่ายทอดสดเมื่อวานสนุกมากจริงๆ !”

ฉันหันกลับมามองแซนดรีชในมืออีกครั้งก่อนเปล่งเสียงเรีงว่า ความ
ตื่นเต้นจากถ่ายทอดสดละครเวทีเมื่อคืนยังคงอวลอยู่ในใจ สิ่งเดียวที่ยัง
รู้สึกติดค้างคือที่นั่งข้างฉันว่างเปล่า

“ฮาเซปีเพิ่มมาก จนฉันอยากสมัครเป็นตลกด้วยอีกคน”

“จริงหรือ ไม่คิดไม่ฝันว่าโคฮารุจะพูดแบบนี้”

ยูกิโกะเอ่ยขณะนั่งวนอยู่กับการล้างผักกาดหอม “แถมเมื่อคืนยังเป็น
ตอนที่สนุกสุดๆ”

ฮาเซปีเป็นนักแสดงจากค่ายยักษ์ใหญ่ หนึ่งในนักแสดงละครเวที
เรื่อง ‘โซเค็นเอ็นบุ’ และเป็นดารายอดนิยมที่ยูกิโกะคลั่งไคล้

“แล้วก็นะ ฮาเซปีนะ...”

อาการตื่นเต้นทำให้ฉันเกือบหลุดปากเล่าเรื่องออกไป จึงรีบยกมือขึ้น
ปิดปาก ทำให้ยูกิโกะเอียงศีรษะกับกิริยานั้นของฉัน “ฮาเซปีทำอะไรหรือ”

ฉันเสียใจเหลือเกินที่ไม่ได้ดูการถ่ายทอดสดกับเพื่อนสนิทเมื่อคืน
ผักกาดหอมหมุนตัวอยู่ในเครื่องหัน

วินาทีนั้นความคิดดีๆ แวบเข้ามา

“นี่ วันไหนหลังเลิกงาน ไปดูรายการย้อนหลังที่บ้านยูกิโกะได้ไหม”

“อะไรนะ”

ความคิดนี้ไม่เลวเลย ละครเวทีรอบเมื่อคืนไม่เพียงถ่ายทอด
ในโรงภาพยนตร์ แต่ยังมีให้รับชมที่บ้านด้วย แม้การแสดงจบไปแล้ว แต่
ผู้ชมยังซื้อตั๋วเพื่อชมย้อนหลังได้อีกหนึ่งสัปดาห์ โดยดูผ่านคอมพิวเตอร์ได้
เหมือนตอนที่ฉันไปดูหนึ่งที่บ้านยูกิโกะเป็นประจำ

“เงินหรือ มีตัวแบบนั้นด้วยหรือ”

ยูกิโกะหันมามองฉัน นัยน์ตากลมโตฉายแววตกใจ

“แต่โคฮารุต้องเสียเงินสองครั้ง เพื่อดูอีกรอบไม่ใช่หรือ แบบนั้นไม่ดี
หรอก”

“ไม่เป็นไรเลยจ้ะ ฉันอยากดูอีกรอบอยู่พอดี”

“จริงเหวอ ฉันดีใจนะที่โคฮารุทำเพื่อฉันขนาดนั้น”

ฉันโล่งใจเมื่อเห็นรอยยิ้มของยูกิโกะจนแทบรอเวลาเลิกงานไม่ไหว ทั้งที่เพิ่งเข้ากันได้ไม่กี่นาที บรรยากาศเช่นนี้ทำให้ฉันสลัดหลุดจากความรู้สึกแยะเมื่อวาน

ยูกิโกะเริ่มตัดขนมปังสำหรับทำแซนด์วิชนมชั้นหวาน ส่วนฉันทำแซนด์วิชไข่

ทานะบายางๆ บนขนมปังที่หั่นหนาสิบสองมิลลิเมตร พื้นผิวที่ถูกไม้พายลากไล่ดูตขับเนยจนเปล่งประกายราวแสงแดดสดกระทบ

จากนั้นนำใส่สำหรับทำแซนด์วิชไข่ออกจากตู้เย็น

พนักงานพาร์ทไทม์ต้องเตรียมใส่ไข่นึ่งล่วงหน้าหนึ่งวัน โดยใช้ไข่ต้มสับผสมกับมายองเนส แต่นอกสตีมไม่มีเครื่องบดหรือสับไข่โดยเฉพาะ พนักงานจึงต้องหั่นและสับไข่ที่ละฟองด้วยมีด ซึ่งเป็นงานที่กินเวลาจนน่าตกใจ

ฉันเปิดฝากล่องทัปเปอร์แวร์หนักอึ้ง ตรวจสอบใส่ไข่ข้างใน “โอ๊ะ!” ฉันผลออุทานอย่างไม่ตั้งใจ

พื้นผิวใส่ไข่สับเนียนไร้ความหยาบ

ปกติเมื่อสับไข่ต้มเป็นชิ้นเล็กๆ เนื้อไข่จะมีขอบหยักคล้ายเม็ดลูกกวาดคมเปโต แต่ถ้าสับไข่ด้วยมีด ใส่แซนด์วิชจะออกมาหน้าตาแบบนี้เหวอ

ขณะที่ฉันขมวดคิ้วมุ่น พลันได้ยินเสียงสไตท์ทักทายว่า “อรุณสวัสดิ์” รุ่นพี่เรนะนั่นเอง วันนี้เธอมาทำงานสาย

“ขอโทษทีจ๊ะ นอนตื่นสายไปหน่อย”

รุ่นพี่เรนะประสานมือไขว้หลัง ก่อนทำท่ายัดไหล่

เธอเป็นนักศึกษาชั้นปีที่สี่จากมหาวิทยาลัยอื่น โดดเด่นสะดุดตา เปลือกตาเฉียงขึ้นเล็กน้อย แต่งด้วยอายแชโดว์ผสมกลิตเตอร์เกล็ดใหญ่ ระเบียบระยับ แม้ในวันที่มาสายก็ไม่เว้น เรือนผมยาวสลวยที่ซ่อนอยู่ใต้หมวก

ถูกข่มด้วยสีแดงฉูดฉาด ตัดกับผิวขาวผ่องจนดูเหมือนเจ้าหญิงต่างแดน ไม่มีผิด

“อู๊ย ไม่เห็นมีเสียงเพลงเลย เสียงแบบนี้ใครจะทำงานได้”

พุดจบ รุ่นพี่เรนาก็เดินไปต่อสมาร์ทโฟนของตัวเองเข้ากับลำโพงห้องครัว

เสียงดนตรีฮิปฮอปหนักหน่วงดังลั่นภายในร้านที่เคยเงียบสงบ

ผู้จัดการร้านนอสติโมอนุญาตให้พนักงานเปิดเพลงได้ตามอิสระ เพราะเมื่อปิดประตูห้องครัว เสียงจะไม่เล็ดลอดไปรบกวนลูกค้า แต่ถึงอย่างนั้นก็ควรเลือกเพลงที่เข้ากับบรรยากาศร้านกว่านี้สักหน่อย

รุ่นพี่เรนก็ยังคงตะหนักรุ่นพี่เรน

“วันก่อนฉันไปสวนสัตว์เทโนจิมา ส่งคลิปให้แล้วนะ ช่วยดูหน่อยสิ”

“เอ๊ะ ตอนนี้อยู่ไหนคะ”

“อ้อ ถือเป็นภาระแบ่งปันของดี ช่วยผ่อนคลายเป็นอันดีเลยละ”

ฉันจึงหยิบสมาร์ทโฟนขึ้นดู คลิปวิดีโอคอนข้างยาวทีเดียว รวบรวมที่แน่ละ การดูคลิปวิดีโอระหว่างทำงานย่อมไม่ใช่สิ่งพึงกระทำ

“ขอโทษนะคะ ตอนนี้อยู่ที่ร้านแล้ว เดี๋ยวกลับไปดูที่บ้านนะคะ”

ยูกิโกะยื่นหน้าจอให้ดู แบทเตอร์เหลือแค่ห้าเปอร์เซ็นต์ ก่อนเก็บลงในกระเป๋า ส่วนของฉันแบทเตอร์ยังเต็มร้อย จึงเปลี่ยนเรื่องคุยเพื่อเบนความสนใจ

“ว่าแต่รุ่นพี่เรนคะ... ทำไมเมื่อวานถึงแลกกะกับยูกิโกะล่ะคะ”

“เมื่อวาน?”

รุ่นพี่วางสมาร์ทโฟนซึ่งเปิดหน้าจอลงไว้ลงบนโต๊ะ ตอบอย่างไม่ยี่หระ

“เพราะฉันมีนัดบอดนะ พลาดไม่ได้เสียด้วย”

“นัดบอด...?”

ฉันทลิ่งตาจ้องรุ่นพี่เรนะจนลืมหะพริบตา นี่หรือคือเหตุผลที่ทำให้
ยูกิโกะพลาดถ่ายทอดสดเมื่อคืน

จะอย่างไรก็ช่าง ฉันทหันหน้าไปหายูกิโกะ แต่เธอกลับแค่มิ้มเฉือนๆ
รุ่นพี่เรนะเป็นผู้หญิงอิสระ ไม่ยึดติดกับกฎเกณฑ์จารีตประเพณีใด
ก่อนลงมือทำงาน เธอเดินสำรวจจนมบั้งที่ค้ำขาเป็นอย่างแรก ถึงกับ
กรี๊ดดีใจเมื่อเห็นกล่องใส่ขนมบั้งที่ตั้งทิ้ง

“ว้าว วันนี้มีขนมบั้งเหลือเยอะเลย โชคดีจัง”

ตอนนั้นเอง เสียงผู้จัดการโตะมาอะคุยกับคุณฟูกุโอะพนักงานร้าน
แว่วมาจากบันไดหลังร้าน ตามด้วยเสียงย่ำขั้นบันไดตึงตังเคลื่อนไถลเข้ามา
รุ่นพี่เรนะไม่รู้ล้วยว่ากลุ่มบุคคลที่วากำลังสืบเท้ามาทางนี้ “ปลาซุมจริง
ปลาซุมจริง!” เธอฮัมไปพลางยึดขนมบั้งใส่ถุงพลาสติกไปพลาง

พฤติกรรมแย่มาก ฉันทหันไปสบตากับยูกิโกะโดยไม่ได้นัดหมาย
จะเรียกเตือนว่า “รุ่นพี่เรนะคะ” ก็ส่ายไปเสียแล้ว

“เรนะ ปลาซุกซุมที่ว๊านะ หมายความว่าอะไรหรอ”

เสียงทุ้มต่ำของผู้จัดการร้านสะท้อนก้อง จนรุ่นพี่สะอื้นจนตัวลอย

“อะ... ผู้จัดการ”

“ผมไม่ได้ว่าอะไรหากพนักงานเอาขนมบั้งค้ำกลับไปกินที่บ้าน
แต่ไม่รู้ว่าจะดีใจกันจนออกนอกหน้าขนาดนี้ อี้ออย่าง... ตอนนี้อยู่ใน
เวลางาน”

“เอ่อ... ขอโทษค่ะ”

“ปกติร้านผมไม่เคยมีขนมบั้งส่วนเกิน มีแค่ที่ทำเผื่อไว้หน่อยเท่านั้น”

ปกติผู้จัดการร้านนอสติโมเป็นคนพูดน้อย แต่พอเป็นเรื่องขนมบั้ง
กลับดูเหมือนเป็นคนละคน ทำยื่นกอดอกด้วยวงแขนกำยำดุจยักษ์ปักหลั่น
ก่อนบรรยายกาศน่าเกรงขามสมกับเป็นเซฟมากฝีมือ

ถึงต้นเหตุคือรุ่นพี่เรนะ แต่ความผิดเช่นนี้ทำให้ฉันทอับอายจนต้อง
ก้มหน้างูต